

LEPADAREA DE SINE

Urmarea lui Hristos cere lepadarea de sine: "Daca voieste cineva sa vina dupa Mine, sa se lepede de sine, sa-si ia crucea si sa-Mi urmeze Mie". (Marcu 8, 34) Nu putem deveni ucenici ai Sai, daca nu am murit pentru noi insine. E o moarte a omului cazut, a celui care nu mai este asa cum l-a adus Dumnezeu la existenta. Daca ne-am cerceta cu adevarat, am putea observa ca multe fapte din viata noastra sunt in afara voii lui Dumnezeu. Dar pentru ca omul cazut este cel care traieste in noi si pe acesta il iubim, stapanirea e a lui. Din acest motiv nu mai cautam sa vietuim dupa cum ne cere Dumnezeu. Nu mai stim de jertfire de sine pentru altii, ci doar de jertfirea altora pentru noi. Pierdem din vedere ca nu e de ajuns sa traiesti, important este cum traiesti. Sa nu uitam ca atat Abel cat si Cain au adus jertfe lui Dumnezeu. Dar jertfa lui Cain nu a fost primita. Acest lucru inseamna ca nu orice fel de vietuire este bine placut Domnului. Nu e usor sa te lepezi de relele din tine. Sunt persoane care pornesc pe acest drum al lepadarii de sine, dar dupa un timp renunta sa mai lupte. Ajung chiar la deznadejde. In astfel de momente trebuie inmultita rugaciunea. Si veti vedea ca Dumnezeu vine si desavarseste, ne scoate invingatori din lupta cu noi insine. Tot timpul trebuie sa avem in minte ca orice li cerem si este spre mantuirea noastra, ne va darui. Sigur ca sunt si taine de nepatruns. Adica se poate intampla ca noi sa cerem cele spre mantuire si sa le primim dupa mult timp. Important este sa fim rabdatori. Dumnezeu poate intarzia, dar nu uita. Si nu intarzie din cauza neputintei, ci spre binele nostru. Lepadarea de sine este daruirea deplina lui Dumnezeu. Datorita ei ajungem sa nu mai traim noua, ci exclusiv lui Dumnezeu. Prin aceasta lepadare ne umplem de viata lui Dumnezeu, viata cea adevarata. Ori de cate ori vorbim de lepadarea de sine, sa nu credem ca vestim dedublarea noastra. Nu, fiindca ramanem tot noi, dar altfel. Biserica neincetat striga catre noi: "Vino asa cum esti, dar nu ramane asa cum esti!". Asadar lepadarea de sine nu aduce nasterea unui om care nu a mai fost, ci nasterea din nou a aceluasi subiect. (Adrian Cocosila)

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÎNA 16 - 22 MARTIE 2015

Miercuri 18 martie: Liturgia Darurilor mai înainte sfințite 6.30 PM
Vineri 20 martie: Liturgia Darurilor mai înainte sfințite 6.30 PM
Sâmbătă 21 martie: Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM
Vecernie 6.30 PM
Duminică 22 martie: **DUMINICA SFÂNTULUI IOAN SCĂRARUL**
Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 - fix ; 917 592 2571 - mobil

ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMÂNĂ DIN CELE DOUA AMERICI BISERICA SFÂNTUL NICOLAE

EVANGHELIA DIN DUMINICA A TREIA DIN POST (A SFINTEI CRUCI)

Zis-a Domnul: Oricine voieste să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape viața și-o va pierde, iar cine își va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-o va mântui. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind întru putere. (Marcu 8, 34 - 38)

Prin însemnarea cu Sfânta Cruce ne lepădăm de patimi și ne unim cu Hristos, primind puterea spirituală și harică asupra înclinărilor păcătoase ale firii noastre chiar de la El, prin semnul sfințitor care este armă împotriva diavolului, diavol care însoțește pornirea cea păcătoasă, Crucea este pavăză puternică la ispitele ce vin și de la lume, și de la trup.

Grija pentru sufletul nostru

de Sfântul Ioan Gură de Aur

Cei care se mândresc pentru faptele lor bune și nu au credință în Dumnezeu, seamănă cu trupurile morților, care sunt îmbrăcate în haine frumoase, dar nu simt frumusețea lor.

Așadar, ce-i folosește omului dacă are suflet îmbrăcat cu fapte bune, însă este mort? Faptele se fac pentru Domnul și în nădejdea răsplătirii cerești. Dacă însă îl treci cu vederea pe Cel care dăruiește cununile, atunci pentru cine te nevoiești? Pentru ca cineva să mănânce, trebuie să fie viu. Cel care nu are viață, nu este cu puțință să primească hrană. Pentru ca cineva să trăiască veșnic, trebuie să aibă credință în Hristos, credință care se hrănește și cu faptele bune. Cel care nu are credință în Hristos, deși face fapte bune, nu este cu puțință să dobândească Împărăția cerească. Și vă voi dovedi aceasta în cele care urmează.

Tălharul, care a fost răstignit împreună cu Domnul, a dobândit Raiul numai și numai cu credința sa. Sutașul Corneliu făcea multe milostenii și rugăciuni, însă nu-l cunoștea pe Hristos. Și fiindcă faptele fără credință sunt moarte, Bunul și Dreptul Dumnezeu, pentru a răsplăti faptele lui Corneliu, i-a trimis un Înger al Său, care i-a spus: „Corneliu, rugăciunile tale și milosteniile tale s-au suit, spre pomenire, înaintea lui Dumnezeu”(Fp. Ap. 10, 4). Sutașul sigur că s-ar fi mirat și ar fi gândit în sine: „Dacă rugăciunile mele și milosteniile mele au fost primite de Dumnezeu, ce-mi mai lipsește ca să fiu drept?” Atunci Îngerul i-a explicat: „Trimite la lope și cheamă pe Simon, cel numit și Petru. Care va grăi către tine cuvinte, prin care te vei mântui tu și toată casa ta”(Fp. Ap. 11, 13-14). Și dacă Corneliu s-a mântuit cu cele pe care i le-a spus Petru, asta înseamnă că nu a fost cu puțință să se mântuiască numai cu faptele lui cele bune. Era trebuință și de credință.

Se spune despre un filozof închinător la idoli că, intrând în casa unui oarecare demnitar și văzând zidurile acoperite cu marmură strălucitoare, tavanul poleit cu aur și pardoseala acoperită cu covoare scumpe, s-a întors și a scuipat în fața stăpânului casei. Când l-au întrebat de ce a făcut aceasta, acela a răspuns că, venindu-i să scuipe, nu a găsit un loc mai murdar în strălucitoarea sa casă, decât fața demnitarului. Vezi, cât de vrednic de răs devine cel care se îngrijește numai de cele dinafară, de cele materiale, de cele stricacioase și cât este de disprețuit de oamenii înțelepți? Și pe bună dreptate. Pentru că atunci când îți împodobești pereții și pardoseala, treci cu vederea sufletul cel nemuritor și-l lași în zdrențe, flămând și rănit; îl lași să fie sfâșiat de fiarele cele gânditoare. Spune-mi, atunci nu ești vrednic de osândă, nu ești vrednic de răs și de lacrimi?

Dacă pierzi bani, îi poți dobândi iarăși; la fel și dacă îți pierzi casa ta, animalul tău, orice din cele ale tale. Dacă însă îți vei pierde sufletul, alt suflet nu vei putea să mai dobândești. Și dacă toată lumea este a ta, nu vei putea să cumperi un suflet, chiar dacă le-ai da pe toate care le ai, chiar și lumea întreagă. Porți, nu una, ci o mie de coroane împărătești? Dar dacă trupul tău este cuprins de o boală incurabilă, nu-i vei putea reda sănătatea, chiar dacă vei dăruia întreaga ta împărăție și cu toate că stăpânești peste atâtea și atâtea trupuri sănătoase. Deci, ceea ce nu poți face pentru trupul tău, cu atât mai mult nu vei putea face pentru sufletul tău.

Dumnezeu ne-a dat două mâini, două picioare, doi ochi, două urechi, încât dacă unul din ele pătimește vreo vătămare, ne putem sluji cu celălalt. Însă ne-a dat numai un suflet. Dacă-l vom pierde, unde vom găsi altul? Când sufletul este stăpânit în întregime de vreo patimă, lesne spune și fără șovăire săvârșește cele care pricinuiesc mânia lui Dumnezeu, de vreme ce devine rob altuia care îi impune tocmai cele potrivnice lui Dumnezeu. Când sufletul se deznădăduiește cu totul de mântuirea sa, nu este departe de nebunie. Atunci, după ce a dat hăturile mântuirii sale patimilor iraționale, aleargă nestăpânit peste tot unde există păcatul, până ce se va prăbuși în prăpastia pierzării veșnice.

Când sufletul se va pune de acord cu păcatul, care este nemilostiv, își arată în chip înfricoșător boala sa. Precum porcul, când se tăvălește în noroi, este mulțumit, așa și sufletul, când este robit de obișnuința cea rea, nu mai simte putoarea păcatelor sale. Și precum pământul, oricâtă sămânță ai arunca în el, nu este cu puțință să dea grâu, dacă nu este ardat de ploaie, așa și sufletul, oricâte cuvinte ai semăna în lăuntru lui, nu este cu puțință să arate vreo lucrare de virtute, dacă nu este luminat mai întâi de Sfintele Scripturi. Ce dă pământul care nu este cultivat? Buruieni, spini și pălămidă. Ce face sufletul când nu este cultivat duhovnicește? Fapte nelegiuite și viclene. Cu cât mai necultivat rămâne sufletul, cu atât se înmulțesc și se întesesc patimile lui și cu atât mai multe și mai grele devin păcatele lui, care, în cele din urmă, îl duc la moarte.

Ce adevăr ciudat! Toți urmăresc cu gura căscată lucrurile actuale trecătoare ale acestei vieți trecătoare, iar de lucrurile viitoare și veșnice, nici măcar un gând nu le trece prin minte. La mâncăruri și băuturi și la desfătările trupești sunt totdeauna grăbiți, însă sufletele lor le lasă să se topească de foame duhovnicească. Pentru îngrijirea și înfrumusețarea trupului se preocupă cât mai mult, însă pentru suflet sunt nepăsători. Pentru trup, când se îmbolnăvește, și medici cheamă, și medicamente folosesc, și mulți bani cheltuiesc, până când îl tămăduiesc. Pentru suflet însă, care suferă de boala de moarte a păcatului, nu fac nimic. Și cel mai rău este că după atâtea griji pentru trupul cel muritor, nu numai el moare, ci și sufletul este osândit la nesfârșitele chinuri.

Fiindcă mă mâhnesc din toată inima pentru nesocotința, întunecarea și nesimțirea oamenilor, aș vrea să am un glas atât de tunător, încât să ajungă până la marginile lumii, și după ce voi afla un loc foarte înalt, cel mai înalt de pe pământ, să urc acolo sus și să strig tuturor neamurilor și semințiilor, spusa proorocului David: „Fiii oamenilor, până când (veți fi) grei la inimă?” (Ps. 4, 3.). Mă doare și plâng pentru starea voastră vrednică de plâns. Da, plâng pentru că nesocotiți îndelunga răbdare a lui Dumnezeu care vă rabdă, așteptând pocăința voastră și nu vă pedepsește spre îndreptare. Vedeți, nu trebuie să-l plângem pe cel rănit, care geme zăbătându-se de durere, atunci când medicul îi arde rănilor sale, pentru că durerilor pricinuite de ardere le urmează cicatrizarea rănilor. Ci să-l plângem pe cel rănit, care zace în patul durerii fără nici o îngrijire medicală, căci rănilor sale vor supura și-l vor duce spre moarte. La fel și în cazul unui suflet rănit de păcat, nu trebuie să ne mâhnim atunci când Dumnezeu îi aplică pedepse pedagogice, pentru că acestea îl vindecă. Să ne mâhnim și să ne jelim pentru sufletul care păcătuiește fără să fie pedepsit, pentru că îl așteaptă pedeapsa veșnică.

Cel care își curăță sufletul său de păcat și-l împodobește cu virtutea, îl va face locaș al lui Hristos. Și cine este mai fericit decât cel care îl are în sufletul său pe Hristos, Izvorul vieții, al bucuriei, al nemuririi? Cel închis preventiv pentru crimă este chinuit sufletește de mâhnire, mai ales în ziua în care trebuie să meargă de la temnița la judecatorie. Acolo, la sfârșitul judecății, când se ridică de pe bancă ca să audă glasul aspru al judecătorului, care îi va anunța condamnarea, îngheață de spaimă și seamănă ca un mort.

Așa și sufletul, când în lumea aceasta săvârșește păcate, suferă și se mâhnește. Cu mult mai mult este chinuit atunci când, părăsind această lume, va trebui să fie dus la înfricoșătoarea judecată a lui Dumnezeu, unde va da răspuns pentru faptele lui. De aceea, tremură și se teme și se trage înapoi atunci când vine clipa să se despartă de trup. Și asta pentru că atunci fiecare păcat pe care l-a făcut în viața aceasta, se prezintă înaintea lui ca un acuzator aspru al său.

De aceea să ne îngrijim de sufletul nostru nemuritor. Să preferăm cele cerești în locul celor pământești și bunătățile cele nestrucioase în locul celor stricacioase, de care fie să ne desfătăm toți, cu Harul și iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos.

Din Cartea: „Subiecte ale vieții, II”, Sfânta Mănăstire Paraclitu
Traducere din greacă de Ierom. Ștefan Nuțescu.